

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. София, 03.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9700** по описа за **2024** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на директор на Дирекция „Инспекция по труда“- С., подадена чрез процесуален представител юрк. С. С. срещу решение № 3391 от 18.07.2024г. на СРС, НО, 21-ви състав, постановено по нахд № 159/2024г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че съдът вместо да изследва фактическата съставомерност на деянието по чл.415, ал.1 КТ е разглеждал въпроса защо на работника не е изплатено трудовото възнаграждение за м.05.2023г. Задължителното предписание, което е дадено на работодателя не е било обжалвано от него, влязло е в сила, поради което е подлежало на изпълнение в срок. Неизпълнението му в указания срок до 31.08.2023г. било достатъчно условие за ангажиране отговорността на дружеството по чл.415, ал.1 от КТ. Доказано било от всички събрани и приети доказателства, че е осъществен състава на нарушението, същото било правилно правно квалифицирано, а АУАН и НП не страдали от пороци във формата и съдържанието си.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 21-ви състав по нахд № 159/2024г. и спорът решен по същество, като се потвърди изцяло НП № 22-2300482/23.11.2023г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“- С.. Направено е искане за присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Ответникът- „МЕГАТРАНС ТОП“ ЕООД, представлявано от Д. А. Т.- Д. в хода на делото изпраща процесуален представител юрк. С. Н., който оспорва жалбата. Аргументи за нейната неоснователност са изложени в депозиран писмен отговор вх. № 325001/14.10.2024г. Акцентира се, че решението е правилно, защото е съобразено със събраните доказателства и нормативната уредба. Единствено поради субективните бездействия на работника, който не е оказал съдействие на работодателя, се е стигнало до невъзможност за изпълнение на предписанието. Претендира и присъждане на направените в процеса разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и решението на СРС следва да бъде потвърдено. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

С решение № 3391 от 18.07.2024г. по нахд № 159/2024г. на СРС, НО, 21-ви състав е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-2300482/23.11.2023г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на основание чл.416, ал.5 във вр.чл.415, ал.1 от КТ на „МЕГАТРАНС ТОП“ ЕООД, представлявано от Д. А. Т.-Д. е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Т. Г. Т. и свидетеля С. М. Г., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че управителят на „МЕГАТРАНС ТОП“ ЕООД, е положил усилия да се свърже с работника Д. С., за да бъдат уредени финансовите въпроси във връзка с прекратеното трудово правоотношение, но поради бездействието на работника, предписанието не е могло да бъде изпълнено в срок.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, НО, 21-ви състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

При извършена проверка в периода 15.09.2023г.-30.10.2023г. на „МЕГАТРАНС ТОП“ ЕООД, представлявано от Д. А. Т.- Д. е било констатирано, че дружеството в качеството му на работодател не е изпълнило в срок до 31.08.2023г. включително, даденото му задължително предписание № 4 в протокол за извършена проверка № ПР2321948/23.08.2023г. „да изплати на Д. М. С. уговореното трудово възнаграждение за извършената от него работа за м.05.2023г., съгласно чл.128, т.2 от КТ“. В тази връзка в присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение № 22-2300482/30.10.2023г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление № 22-2300482/23.11.2023г. от директор на Дирекция „Инспекция по труда“- С..

Настоящата инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, защото при неговото

постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Съгласно 404, ал.1, т.1 от КТ «за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство». Санкционната разпоредба на чл.415, ал.1 от КТ регламентира административнонаказателната отговорност на работодател, който не изпълни ПАМ, приложена от контролен орган по спазване на трудовото законодателство.

В протокол за извършена проверка № ПР2321948/23.08.2023г. е обективизирано задължително предписание № 4 към ответника «да изплати на Д. М. С. уговореното трудово възнаграждение за извършената от него работа за м.05.2023г.». При извършена последваща проверка е било констатирано, че това задължително предписание не е изпълнено в срок до 31.08.2023г. Извършеното нарушение е с формален характер, като законът не предвижда в неговия състав настъпването на вредоносни правни последици.

Следва да се добави, че наложената ПАМ е подлежала на обжалване по реда на чл.145-чл.178 от АПК във вр.чл.405 от КТ в 14 дневен срок, считано от 23.08.2023г., процесуално право от което не се е възползвал работодателят. Въззивният съд в производството по проверка на законосъобразността на издадения наказателен акт /чл.59 и сл. от ЗАНН/ не е компетентен да се произнася относно правилността на даденото задължително предписание, обективизирано в протокол № ПР2321948/23.08.2023г. и в частност дали същото е издадено в съответствие с материалния закон. Контрол за законосъобразност на посочената ПАМ се осъществява по реда на чл.145-чл.228 АПК във вр.чл.405 от КТ от АССГ и ВАС на РБ. Както към момента на приключване на съдебното следствие- 13.06.2024г., така и към 06.12.2024г. не е постановен съдебен акт, с който процесната ПАМ № 4 да е отменена по гореуказвания процесуален ред. Недопустимо е в производството по обжалване на наказателното постановление, въззивният съд косвено /инцидентно/ да извършва проверка за законосъобразност на наложената ПАМ, както на практика е подходил СРС.

Неправилни са разсъжденията на въззивната инстанция, които по същество не са и относими към съставомерността на конкретното нарушение. СРС на практика се е произнесъл по законосъобразността на принудителната административна мярка, а не е изследвал дали дружеството е извършило нарушението с правна квалификация чл.415, ал.1 КТ.

Категорично трябва да се наблегне на обстоятелството, че дружеството не е предприело действия по изпълнение на предписанието, след 23.08.2023г. до 31.08.2023г. включително. Наличните по делото покани до Д. М. С. са съставени на дати след изтичане на срока за изпълнението му – 19.09.2023г., 18.10.2023г., 13.09.2023г. Има една покана от 16.06.2023г., която е отправена преди даване на предписанието, т.е. не е във връзка с изпълнение на същото, но и за която няма данни да е била връчена на работника. Разпечатките от електронни писма до Д. М. С. също са от дати 19.09.2023г. и 13.09.2023г., т.е. след изтичане на срока за изпълнение на предписанието. Що се отнася до представения РКО от 19.05.2023г. за получени от Д.

М. С. 1 000.00 /хиляда/ лева, от това доказателство не може да се установи, че е било изплатено именно начисленото за м.05.2023г. трудово възнаграждение, което съобразно представената платежна ведомост възлиза на стойност от 511.60 лева.

СРС очевидно е смесил и не е разграничил административните нарушения с правна квалификация чл.128, т.2 от КТ и чл.415, ал.1 от КТ, като първото нарушение касае неизпълнение на задължение за плащане в срок на уговореното трудово възнаграждение. Процесното административно нарушение се изразява в неизпълнение на отправено предписание, като винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено, но след изтичане крайния срок за изпълнението му, в случая на 01.09.2023 г., то се счита за извършено.

Ето защо, неправилен и несъобразен с приложимото материално право е изводът на СРС, че «МЕГАТРАНС ТОП» ЕООД, представлявано от Д. А. Т.- Д. не е осъществило състава на административното нарушение по чл.415, ал.1 от КТ. След влизане в сила на предписанието, съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на работодателя включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. Следователно и с оглед липсата на доказателства за противното, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на контролен орган в указания срок до 31.08.2023г. вкл., е реализиран.

Съгласно разпоредбата на чл.415в КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100.00 до 300.00 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50.00 до 100.00 лв. Съгласно доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественноопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл.415 ал.1 от КТ, следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – неизпълнение на задължително предписание в срок. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи защита на работника във връзка с изпълнение на трудовите му права, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). За да се приложи обаче тази разпоредба нарушението следва да бъде отстранено веднага след установяването му, доказателства за което не са събрани в хода на съдебното следствие и няма данни Д. М. С. да е получил сумата от 511.60 лева, представляваща възнаграждение за положен от него труд през м.05.2023г.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 и ал.3 и чл.63, ал.1 и ал.2 от КТ/ при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение“ по см. на чл.415в, ал.1 КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX,

раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН. „Маловажните” нарушения, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер. Цитираната разпоредба в случая обаче не може да бъде приложена, като се редуцира размера на санкцията, защото нарушението не е отстранено и до настоящия момент.

В заключение, решение от 18.07.2024г. на СРС, НО, 21-ви състав е неправилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде отменено. Атакуваното НП № 22-2300482/23.11.2023г. е законосъобразен акт, който подлежи на цялостно потвърждаване. Не се констатираха служебно основанията за касиране по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора, в полза на Дирекция „Инспекция по труда“- С. следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. С. С., които се определят в размер на сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, респ. за двете съдебни инстанции стойността е 160.00 /сто и шестдесет/ лева.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.1 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение № 3391 от 18.07.2024г., постановено по нахд № 159/2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 21-ви състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2300482/23.11.2023г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда”-С., с което на основание чл.416, ал.5 във вр.чл.415, ал.1 от КТ на „МЕГАТРАНС ТОП” ЕООД, представлявано от Д. А. Т.- Д., ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА „МЕГАТРАНС ТОП” ЕООД, представлявано от Д. А. Т.- Д., ЕИК[ЕИК], със седалище: [населено място], район „С.“, [улица], вх.А, ет.1, ап.2 да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- С. с адрес: [населено място], район „И.“,[жк], [улица] сумата от 160.00 /сто и шестдесет/ лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.